

OPERATIE STARSHOT

OPERATIE STARSHOT

Earthburst Saga # 3

Craig A. Falconer

Operatie Starshot

Earthburst Saga # 3

Originele titel: Operation Starshot (2023)

Vertaling: Eduard Meinema

Copyright © 2024 Craig A. Falconer

This book is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are the product of the authors' imagination or are used fictitiously. Any resemblance to actual events, locations or persons, living or dead, is coincidental.

All rights reserved. Except as permitted under the U.S. Copyright Act of 1976. No part of this publication may be reproduced, distributed or transmitted in any form or by any means, or stored in a database or retrieval system without the prior written permission of the publisher.

Imprint: Independently published by Craig Falconer / Eduard Meinema, Hellevoetsluis, The Netherlands.

www.transfiction.nl

ISBN 9789403770895

NUR 334

All rights reserved.

1

De bittere woorden van Ignacio Zola echoën in mijn gedachten, pijnlijk en dreigend:

‘Ik wil je nog niet doden, Ray. Ik wil je eerst breken.’

De opgenomen videoboodschap vanuit zijn luxueuze kamer op het Beacon ruimtestation was misschien kort, maar krachtig als geen ander.

Hij weet dat ik in dit bunkercomplex ben. Hij weet dat ik bij mijn familie ben.

Ik was de laatste man op The Beacon toen iedereen moest sterven en sindsdien ben ik een doorn in Zola's ogen.

Hij weet dat ik verantwoordelijk ben voor het saboteren van de cruciale fase van het plan waar hij al jaren aan werkt en hij laat het er niet bij zitten.

Hij kan nog niet zo lang wakker zijn, maar hij weet dat het mijn schuld is. Dat moet betekenen dat hij al contact heeft gehad met zijn trawanten, waar ze ook zijn. En *dat* vervult me met angst over wat hij ze zou kunnen laten doen.

Ik staar naar het scherm en wacht tot er een nieuw videogesprek begint. Het zal niet lang duren.

Het *kan niet* lang duren.

Mijn geest is een puinhoop en ik moet praten met de mensen die me kunnen helpen.

Ondertussen kan ik niet eens raden wat Zola's volgende stap zal zijn. Het enige wat ik nu weet is dat hij zojuist heeft beloofd - *gedreigd* - binnenkort weer contact op te nemen met zijn eisen. Als hij die eisen voor later heeft bewaard met de bedoeling mij gek te maken met onzekerheid, dan werkt dat.

Het zal niet lang duren voor ik meer weet. Misschien minuten, of hooguit uren. Ik zou echter elk moment met mijn vrienden en collega's uit mijn oude bunker in Virginia moeten kunnen praten.

Toegegeven, het is moeilijk om de tijd in te schatten nu ik zo geschokt ben door Zola's woorden. Maar het voelt nog steeds alsof het lang genoeg is geweest om een band op te bouwen.

Elk moment nu, zeg ik tegen mezelf. Ik kan nu elk moment met ze praten.

Elke seconde geeft me meer tijd om na te denken.

Het bereiken van deze bunker voelde als een overwinning... voor een paar minuten.

Met Zola nog in leven weet ik dat ik dom was om te denken dat alles magisch perfect zou zijn zodra ik de planeetvernietigende ontploffingen die hij in de Atlantische Oceaan had geplaatst, zou voorkomen.

Ik dacht alleen dat we *wat* tijd zouden hebben om met hem af te rekenen voordat hij weer de overhand zou krijgen.

De grote verrassing is dat hij wakker is. Dat zou hij niet moeten zijn.

Niet nu. Nog niet.

Niet twee dagen voordat het aftellen in zijn kamer zou aflopen.

Het voelt als een eeuwigheid geleden dat ik hem daar voor het eerst vond. Het voelt als een ander leven toen ik uit mijn volledig afgesloten onderzoeks-lab op The Beacon stapte en iedereen om me heen dood aantrof. De beproevingen die ik moest doorstaan om in leven te blijven en de Aarde te waarschuwen voor de ramp voelen nu als niets vergeleken met wat er sindsdien is gebeurd.

Het eerste hartverscheurende moment dat ervoor zorgde dat niets ooit meer hetzelfde zou zijn, kwam toen ik de Aarde in puin zag liggen. Toen realiseerde ik me dat wat zoveel dood op het station had veroorzaakt, ook het aardoppervlak had verwoest.

Het tweede moment kwam toen ik me realiseerde dat Zola achter dit alles zat.

Ignacio Zola. Een man naar wie ik altijd heb opgekeken als een succesverhaal van een underdog en een standvastig voorvechter van ruimteonderzoek en -verkenning.

Ignacio Zola. Mijn werkgever voor de duur van mijn plaatsing op zijn station.

Ignacio Zola. De meest kwaadaardige, meedogenloze en achterbakse persoon die ik ooit ben tegengekomen.

De psychologie van de man is zo gebroken dat hij bereid was om bijna al het leven op aarde te vernietigen om toegang te krijgen tot het brandstofverrijkende mineraal dat hij nodig heeft om zijn uitverkorenen naar een nieuwe wereld te brengen.

Die potentiële kolonisten waren al geëvacueerd naar een baan om de aarde voorafgaand aan de kolossale ontploffingen die we ternauwernood konden stoppen. En tot een paar minuten geleden dacht ik dat ze niet verder konden zonder de onderzeese theocietafzettingen die Zola hoopte te gebruiken.

Drie zinnen van zijn boodschap veranderden dat allemaal:

‘Ik heb de theocietafzettingen op Aarde niet eens meer nodig. Maar ik kan ze niet bij jou achterlaten. Niet nadat je hebt bewezen dat je zo irrationeel tegen logica en vooruitgang bent.’

Zola’s idee van vooruitgang is dat een paar uitverkorenen een nieuwe wereld beginnen op de recent ontdekte planeet Bayzen 108b. Daar zouden ze vrij kunnen zijn van ‘de verstikkende baarmoeder’ van de aarde en de beperkende normen van haar samenlevingen.

We weten nu dat deze selectieve verhuizing al tientallen jaren zijn drijfveer is. Ik heb daar veel informatie over gevonden op The Beacon, waar ik eigenlijk tegelijk met iedereen dood zou gaan.

Gelukkig kwam ik er ook achter dat de regeringen van de Aarde zelf een geheim bunkerprogramma hebben. Ik koos ervoor om te landen in de buurt van de meest zekere locatie die ik kon zien in het bewijsmateriaal die ik had: Culpeper, Virginia.

De mensen die ik daar aantrof waren gekozen om hun vaardigheden en bekwaamheden om de samenleving weer op te

bouwen in het geval van een grootschalige ramp. Enkele van de knapste koppen ter wereld analyseerden snel het bewijsmateriaal dat ik van het station meebracht. Hun zorgvuldige onderzoek identificeerde de onderzeese detonatieplaats net op tijd. Ze hebben ook een ZolaCore bunker in Nieuw-Zeeland gelokaliseerd, zij het zonder positief resultaat.

Wat ik me wel realiseerde was waarom Zola zijn plan nu in gang had gezet. In wezen kwam alles op zijn kop te staan door een bijna gelijktijdige dubbele ontdekking van een levensvatbare planeet en een manier om er binnen een aanvaardbaar tijdsbestek te komen.

Mijn persoonlijke weg naar de hel was geplaveid met de beste bedoelingen, maar ik kan niet om de realiteit heen. Ik kan het niet ontkennen: *Ik* ben degene wiens brandstofverrijking doorbraak Zola's acties versnelde.

Rationeel gezien weet ik dat ik mezelf niet de schuld moet geven. Net zomin als degene die Bayzen 108b heeft geïdentificeerd, had ik geen idee wat Zola zou doen.

Een andere grote onbekende is hoe zijn plan nog kan doorgaan zonder toegang tot de grote theocietafzettingen op aarde. Misschien overspeelt hij zijn hand en probeert hij een uitdagende façade op te zetten terwijl het plan in duigen ligt. Maar zelfs dat kan slecht nieuws zijn, als hij ons in slaap probeert te sussen met een vals gevoel van veiligheid voordat hij een andere destructieve kracht loslaat die het onbetaalbare mineraal kan bevrijden.

Ik staar nog steeds naar het muur vullende scherm waar Zola's bericht werd afgespeeld.

De kamer waar ik in zit is bekend, een exacte replica van de kamer waar ik veel tijd heb doorgebracht in mijn vorige bunker. Dat was in Virginia, waar ik in een Escape Pod landde om iedereen die nog leefde te waarschuwen dat we nog maar een paar dagen hadden om de ongekende ontploffingen te stoppen die zelfs de diepe bunkers van het Earth Resilience Forum onbewoonbaar zouden maken.

Die bunker - het vlaggenschip van het ERF en een aangewezen locatie voor de continuïteit van de overheid - is nu leeg en alle 8000 inwoners zijn geëvacueerd met het ongelooflijke *Vita* ruimteschip.

In ieder geval op *één* na.

Ik heb mijn leven te danken aan mijn trouwe vriendin Luna, een jonge piloot die liet zien dat haar bijnaam 'Driver' welverdiend is toen ze ons onbekende onderwatervoertuig van en naar de denotatielocatie loodste. De kers op de taart was een soepele vlucht naar deze bunker in Colorado waar ik *eindelijk* werd herenigd met mijn Eva en Joe.

Terwijl ik naar het scherm staar en wacht tot er verbinding wordt gemaakt en mijn collega's verschijnen, voelen mijn lippen droog aan. De weinige woorden die ik eruit heb kunnen persen sinds het einde van de video waren een verzoek om een communicatielijn naar de Vita.

Dat is waar President Noah Williams en ERF Opperman Clarence Major nu zijn, samen met de briljante analisten en wetenschappers die om de juiste redenen gekozen zijn. Ze zijn in een baan om de aarde, samen met Zola's station en mogelijk het kolossale vaartuig van *zijn* evacués.

Ik hoop dat dit betekent dat mijn collega's in een goede positie verkeren om me te helpen, maar op dit moment begin ik me zorgen te maken over de reden dat de verbinding nog steeds niet live is.

Daarnaast weet ik niet hoe ik me moet voelen totdat Zola zijn kaarten op tafel legt of op zijn minst terugkomt met zijn eisen. De onzekerheid is pijnlijk.

Eén ding heeft me door de hel geduwd sinds het moment dat een saboteur de luchttoevoer van The Beacon vergiftigde. Al die tijd was het de hoop, hoe zwak ook, dat ik op een dag mijn familie weer zou zien.

Dat heeft me op de been gehouden.

Lange tijd had ik geen reden om te denken dat ze nog in leven waren. Zelfs toen ik de bunker in Virginia bereikte en een

videoverbinding me liet zien dat ze hier veilig waren, voelde het als een enorme gok om te denken dat ik de geplande ontploffingen kon stoppen en iemand van ons meer dan een paar dagen te leven kon bieden.

Maar ik *heb* de ontploffingen gestopt. Ik *ben* hier gekomen. Eva en Joe staan aan de andere kant van de deur, nog net zo gelukkig als ik een paar minuten geleden was.

Ik had mijn doel bereikt, maar de boodschap van Zola sloeg de vloer onder me vandaan. Zijn bittere, ironische felicitaties en opmerking dat we nu allemaal ‘*op dezelfde plek zouden sterven*’ kwamen waarschijnlijk harder aan dan al het andere wat hij zei.

Ik weet niet of hij bluft, maar op een gegeven moment moet ik Eva erin betrekken.

Ik ben niet de enige die de video heeft gezien die Zola onze kant op heeft gestuurd en ik weet hoe snel slecht nieuws zich verspreidt. Ze moet het van mij horen, op een manier die het minder rampzalig maakt dan iemand anders dat zou doen.

Gelukkig heeft nog niemand de kamer verlaten. Want als ze dat doen, verspreidt het zich als een lopend vuurtje door de bunker.

In het beste geval zou ik Eva voorzichtig slecht nieuws willen brengen, maar nog meer na de verrassing die ik kreeg toen ik haar buiten zag. We hebben niet echt de kans gehad om privé te praten, maar ze is zichtbaar zwanger en had ervoor gekozen om het voor me verborgen te houden tijdens mijn plaatsing op het station.

Ik begrijp waarom, omdat ik al snel thuis zou komen en mijn terugkeer in geen geval kon bespoedigen. Het kan niet lang voor mijn vertrek naar de ruimte gebeurd zijn en ik weet niet wanneer ze het door zou hebben, maar ik weet zeker dat het niet makkelijk was om het stil te houden. Het enige wat ik kon doen was me zorgen maken, zoals ze zei, dus ik ben blij dat ze dat telefoontje gepleegd heeft.

Haar zien met Joe, en dan heb ik het nog niet eens over de kleine maar opvallende babybuik die ze draagt, was het gelukkigste moment van mijn leven. Dat speelt waarschijnlijk een rol in waarom ik me nu

zo totaal uitgeput voel - de snelle overgang van een hoogtepunt naar zo'n dreigend dieptepunt.

Als ik dit van een afstandje zou bekijken, zou ik er misschien anders over denken. Want in veel opzichten is onze situatie het beste sinds dit begon.

Dat gaat ook verder dan mijn persoonlijke situatie. We hebben nu onze eigen mensen in een baan om de aarde, waardoor Zola en zijn trawanten geen enkel voordeel meer hebben. Onze mensen bevinden zich ook op een bijzonder ruimteschip.

Het uiterlijk van de reusachtige Vita bij de lancering werd mij beschreven als een cocon. Vanuit die vorm kan het uitgroeien tot verschillende configuraties, waaronder een echt zelfvoorzienend ruimtestation dat onze mensen kan huisvesten zolang dat nodig is. Dat was het hele punt van de noodevacuatie van de planeet.

Maar ondanks dat ik deze dingen *weet*, is het moeilijk voor me om iets anders te voelen dan paniekerige angst. De onzekerheid over wat Zola gaat eisen is echt verstikkend en de vertraging in het maken van een verbinding met de Vita baart me steeds meer zorgen.

Uiteindelijk draai ik me om naar Elana Hart, de hoofdcoördinator van deze bunker. Eva vindt haar aardig, ze heeft hier een aantal dagen doorgebracht, en ze is tot nu toe erg aardig tegen me geweest.

Hart kijkt net zo bezorgd als ik en ik heb het gevoel dat dat komt door ons gebrek aan verbinding met de Vita en door de inhoud van Zola's boodschap.

'Wat gebeurt er?' vraagt ze aan alle anderen, aangespoord door wat een zeer plechtige uitdrukking op mijn gezicht moet zijn.

Voor het eerst vallen de mensen rond de tafel me echt op. Het zijn er niet veel en ze zijn niet geüniformeerd zoals de mensen in Virginia. Dat was de belangrijkste bunker, vol met overheids- en militaire functionarissen en vooraanstaande wetenschappers uit de omgeving.

Hier in Colorado hebben we nog steeds een mix van alles, maar deze kamer zit vol met mensen die eruitzien als analisten en

wetenschappers. De gemiddelde leeftijd ligt waarschijnlijk ook 15 jaar lager, maar er is niet veel energie op dit moment.

‘Het probleem moet bij hen liggen, mevrouw Hart,’ zegt een jonge vrouw, terwijl ze haar handpalmen omhoog houdt en op een computerscherm tuurt.

Maar dan, eindelijk, verandert het veel grotere scherm achter haar. Het vult de hele muur en flinkt een paar keer voordat het verandert in een “welkom” beeld.

Ik zie Clarence Major en President Williams, zittend aan een bureau in een opvallende kamer aan boord van het grootste schip ooit gemaakt.

‘Daar ben je,’ zegt de majoor.

We waren het niet altijd met elkaar eens, maar na zo lang wachten is zijn stem het meest welkome geluid dat ik me nu kan voorstellen.

‘Is alles in orde met je communicatiesysteem?’ vraagt Hart.

Nog voor hij antwoordt, zegt de uitdrukking van Major al veel. Hij schudt zijn hoofd en zucht. ‘Ons team heeft een manier gevonden om het te omzeilen, voorlopig tenminste, maar òf Zola òf zijn evacués hebben ons bestookt met signalen. Sommige zijn rommel, ogenschijnlijk om onze kanalen te storen. Andere zijn waarschuwingen. We hebben zijn bericht aan jou gezien, Ray, maar op dit moment denk ik dat je daar beneden een stuk veiliger bent dan wij hierboven.’

Naast Major kijkt President Williams even bezorgd. Ik kon veel beter overweg met Williams dan met Major en ik merkte al snel dat hij zijn emoties goed onder controle kon houden. Als hij zo bezorgd kijkt, moet er iets anders zijn dat ik nog niet weet.

‘President Williams?’ vraagt Hart, aandringend op zijn inbreng.

Hij haalt diep adem, alsof hij overweegt wat hij moet zeggen. Maar dan, ongewoon, zucht hij het uit en haalt zijn schouders op alsof hij het zoeken naar een eufemisme opgeeft.

‘Jongens...,’ begint hij met een grote zucht. ‘We zitten in de problemen.’

2

‘Wat aa er isn de hand?’ vraag ik.

De muur voor onze tafel fungeert als een gigantisch scherm en bevat ook camera’s. De camera’s geven *ons* in kristalhelder beeld door aan de Vita. Net zoals wij Williams en Major kunnen zien.

‘Nou, allereerst hartelijk dank en gefeliciteerd met wat jullie in de oceaan hebben gedaan,’ begint president Williams. ‘We weten niet wat je daar beneden hebt gedaan, alleen dat ze er kwaad om zijn. We hoorden van andere bunkers dat je vliegtuig was gespot toen het overvloed, van en naar de kust, dus we wisten, nog voor Zola’s bericht, dat je het gehaald had. Dat heeft hij ons ook gestuurd. Aangezien hij wakker is en het erover heeft dat je hem in de weg zat, nemen we aan dat je het hebt tegengehouden?’

Ik knik snel. Ik wil graag horen wat er *nu* aan de hand is, maar ik neem aan dat ze moeten weten wat Driver en ik in de oceaan hebben gevonden.

‘We kwamen gemakkelijk genoeg de onderzeese structuur in,’ zeg ik. ‘Het was ongeveer wat Shaun en de andere analisten dachten dat ik zou moeten vinden. Er was een enorme tank met BioZol die in een pijp zou stromen als het aftellen op nul zou komen. De pijp liep helemaal langs de zeebodem, waar al explosieven waren geplaatst om de ondiepste theocietafzettingen te openen.’

‘Zoals de Japanse analisten veronderstelden toen ze naar de overblijfselen van de eerste detonatie keken?’ zegt Williams.

‘Precies,’ zeg ik. ‘Maar zoals we weten is de hoeveelheid theociet die ZolaCore ontdekte op Site B ordes van grootte meer dan wat ze ontdekten op Site A. Daarom noemden ze die *voorlopig* en deze de *hoofdlading*. Een reeks BioZol-theocietreacties op het moment van verbranding, op die kolossale schaal, zou het leven op aarde hebben geëlimineerd. Om een lang verhaal kort te maken, waarbij ik een

toevallige versnelling van het aftellen en alle keren dat we bijna stierven oversla, heb ik de pijp doorgesneden. Driver kreeg ons daar op de een of andere manier weg, terwijl de eerder geplaatste explosieven afgingen *zonder dat* BioZol de theociet bereikte. Daar hoef je je geen zorgen over te maken. Zelfs als de tank beschadigd is en de BioZol eruit lekt, zal er geen explosieve reactie zijn. Geen geconcentreerde reactie.'

'Uitstekend,' zegt Major. Voor één keer is er bij hem geen maar. 'Echt, gewoon uitstekend. Dat is doorslaggevend dan we vanaf hier hadden kunnen hopen. Geef mijn dank door aan Driver. Ik zie haar niet aan tafel. Ze *is* er toch nog?'

'Ze is buiten met Laika,' bevestig ik.

Williams grijnst. 'Zelfs de papegaai heeft het gered?'

'Hij is ook een overlever,' glimlach ik terug.

De kortstondige lichtzinnigheid is slechts dat - kortstondig. Ik voel mijn uitdrukking sober worden zodra ik die van Williams hetzelfde zie doen.

Ze zijn nog steeds niet ver genoeg weg om de communicatievertraging een probleem te laten zijn, maar als ik erover nadenk, rijst er een vraag bij me.

'Waar zijn jullie ten opzichte van Zola en hun schip?' vraag ik. 'Ik weet hoe dichtbij het station is, maar is hun vaartuig doorgevlogen of heeft het al een vaste baan aangenomen? Ze kunnen nog lang niet genoeg theociet hebben om hun brandstof te verrijken voor de reis naar Bayzen.'

De twee mannen, natuurlijke leiders in de bunker in Virginia en nu op de Vita, kijken elkaar aan alsof ze willen beslissen wie dit moet doen.

Williams neemt de taak op zich. 'We zijn ze allebei voorbij,' zegt hij. 'Ze noemen hun schip de *Balena*, Italiaans voor walvis, en het is veel eerder gestopt dan we misschien hadden verwacht. Ze zijn ver voorbij Zola, maar nog steeds verrassend dicht bij de Aarde. Het is allemaal relatief. Ze kunnen dichtbij blijven voor het verwachte

rendez-vous met het station. We hebben echter geen idee wanneer dat zal zijn, nu het geplande schema dat jullie vonden al zo vaak is veranderd.’

‘En daar waarschuwen ze ons voor,’ neemt Williams over. ‘Ze willen *ons* ook dichterbij hebben. Ze hebben ons verteld dat onze huidige positie als een bedreiging wordt gezien. Ze hebben ons gevraagd om ons terug te trekken, tussen The Beacon en de Balena. In feite willen ze ons ingeklemd tussen Zola en hun schip. Maar aangezien ze al communicatieproblemen hebben veroorzaakt, kunnen we niet riskeren ons te laten omsingelen.’

Ik schud mijn hoofd. Ik ben geen militair strateeg, maar zelfs ik zie hoe gevaarlijk dat kan zijn. Waar ZolaCore-personeel is, zijn hoogstwaarschijnlijk ook *ZolaCore-wapens*.

En ook al is de Vita goed bewapend met defensieve wapens voor potentiële komeetbedreigingen, een aanval vanuit meerdere hoeken zou iets anders zijn.

‘Heeft Zola je daar rechtstreeks vanuit The Beacon een bericht over gestuurd?’ vraag ik. ‘Of kwam het van de Balena?’

Williams trekt zijn wenkbrauwen op en antwoordt met knarsetanden: ‘Eigenlijk, Ray, kwam het van je oude vriend Steele.’

3

Steele.

De naam alleen al zorgt voor woede in mijn hoofd. Steele, of ‘Mel’ zoals ze zichzelf eerst noemde, was de stroman van ZolaCore die deed alsof ze aan mijn kant stond toen ik eindelijk iemand bereikte via de radio van The Beacon nadat ik in mijn eentje had gevochten om in leven te blijven.

Ze bleek een leugenachtige zak stront te zijn, die er alles aan deed om te voorkomen dat ik toegang kreeg tot de belangrijke gegevens die me uiteindelijk op de hoogte brachten van de geplande detonatie.

Toen ik eenmaal een reden had gevonden om te denken dat mijn familie in deze bunker zou kunnen zijn, dreigde Steele direct ze te vermoorden als ik niet stopte met aandringen om de volledige waarheid te achterhalen over wat er op het station was gebeurd en hoe het verband hield met de chaos die ik vanuit een baan om de Aarde op onze planeet zag.

Ik wist dat het een loos dreigement was en dat ik geen andere keuze had dan door te zetten, maar het feit dat Steele het deed, vertelde me alles over met wie ik te maken had.

‘Ja... *zij*,’ gaat Williams verder. ‘En in tegenstelling tot de signalen die ze jullie op het station stuurde, lijkt het er hier niet op dat ze van de maan komen. We weten niet of ze daar ooit is *geweest* of dat het toch vervalst is, maar ze is nu op de Balena en heeft de leiding over hun berichtgeving. Je hebt al ontdekt dat ze in haar vorige leven een onderhandelaar was.’

Ik denk er even over na. ‘Dus je denkt echt dat de kans groter is dat Zola en zijn knokploegen jullie iets aandoen dan ons?’

‘Jullie hebben verdediging,’ antwoordt Williams. ‘Elke bunker heeft sterke luchtafweersystemen en er zou voldoende tijd zijn om ze automatisch aan te vallen. Maar het belangrijkste is dat je ze van daaruit niet kunt raken. Jullie zijn geen bedreiging. *Wij* zijn dat wel. Dat maakt ons een doelwit. En hoewel we ons goed kunnen verdedigen, weten we gewoon niet wat ze op ons af kunnen sturen. We weten wel wat *wij* naar hen kunnen vuren, maar na de boodschap die Zola je net gaf, maken we ons zorgen over een actie waar we spijt van zouden krijgen. Door de woede en de bravoure heen, was hij geschokt door wat je hebt gedaan, Ray.’

Ik zwijg, omdat ik zie dat Major er nog iets aan toe te voegen heeft.

‘Wat president Williams zegt is juist,’ zegt Major. ‘We moeten bedenken hoe wanhopig Zola’s situatie nu is. Hij heeft niemand op de Aarde. Wij hebben tientallen bunkers, goed gevuld met honderdduizenden uniek geschoolde en bewust gekozen inwoners. Jij en je medeoverlevenden zijn waar de theociet is. Natuurlijk hebben ze een kleine hoeveelheid op de maan gevonden... maar de gegevens die jullie hebben gevonden laten zien dat het niet genoeg is om ze ook maar een tiende van de afstand te laten afleggen die ze willen afleggen. En wij zijn hier aanwezig in de ruimte, verder dan zij zijn. *Zij* zitten klem, Ray. Zola werd net wakker met de verwachting dat hij een uur verwijderd zou zijn van de uiteindelijke detonatie, en dat alles in zijn voordeel zou verlopen. In plaats daarvan vond hij dit. Hij is een in het nauw gedreven dier, daarom zijn de komende minuten en uren zo riskant.’

Ik slik. Ze hebben allebei gelijk. ‘Er is niet veel wat we kunnen doen, *toch*? Ik bedoel, je kunt niet doen wat hij vraagt. Je moet je positie houden. Misschien is dat wat je moet zeggen, als er een tweeweg comms link is. Misschien moet je zeggen dat je *niet* naar

een lagere baan kunt gaan, of tenminste niet tot na een langzame herconfiguratie. Ben je al overgegaan naar de station modus?’

‘We zijn in onze initiële baanconfiguratie,’ zegt Major. ‘Je zou dit niet herkennen als het schip dat je in Virginia hebt gezien, maar we zijn nog lang niet in de volledige station modus. Iedereen zit nog redelijk krap. Maar je hebt gelijk... de vijand hoeft dat niet te weten. Voor zover ze weten, *kunnen* we *niet* snel herconfigureren of aanpassen. We hebben nog geen antwoord gestuurd op hun verzoeken.’

Ik wend me tot Hart, hoofd van deze bunker. ‘Kunnen we een soort conference call houden met elke bunker waarmee jullie contact hebben? Ik wil echt weten wat iedereen weet. We hebben belangrijke informatie gekregen toen we met andere bunkers uit Virginia spraken, maar Major wilde niet te veel mensen vertrouwen voor het geval er ZolaCore-infiltranten zouden zijn. Ik weet niet hoe het met anderen zit, maar ik denk dat we dat nu wel achter de rug hebben.’

‘We hebben contact met bijna elke bunker,’ antwoordt Hart. ‘Alleen niet de paar waarvan de infrastructuur niet voldoende was afgeschermd van de gerichte pulsen die alles in gang hebben gezet. En ik denk dat je gelijk hebt. Major?’

‘Het ligt niet meer aan hem,’ onderbreek ik.

Ik wil niet onbeleefd zijn, tegen geen van beiden. Ik ga gewoon niet terug naar de tijd dat Clarence Major zijn veto uitsprak over belangrijke communicatie.

‘Hij heeft gelijk op beide vlakken,’ zegt Major en haalt zijn schouders op, hij neemt het goed op. ‘Ik heb gedaan wat ik moest doen om de overleving van mijn evacués te garanderen, maar het is niet langer mijn taak om dingen binnenshuis te houden. En ja, meer gedachten op dit gebied - en meer gegevens - zou geen slechte zaak zijn. Elana, als je een rondetafelgesprek *kunt* organiseren, met alle

hens aan dek, dan wachten we daar op voordat we een antwoord geven. De waarschuwingen die ze ons geven om van positie te veranderen zijn hardnekkig, maar ze zijn nu niet ernstiger dan in het begin. Er heerst geen gevoel van ‘*doe het nu... of anders*’. Nog niet, in ieder geval. En omdat het sowieso geen zin heeft om overhaast te handelen voordat we Zola’s eisen horen, denk ik dat het alle zin van de wereld heeft om in de tussentijd met onze bondgenoten te overleggen. Wat dat betreft ben ik het met Ray eens.’

Ik knik.

Major en ik hadden een moeizame relatie in de bunker in Virginia, ondanks dat we aan dezelfde kant stonden. Zijn prioriteit was het beschermen van de levens van iedereen in die bunker - *zijn* bunker - terwijl de mijne lag bij de hereniging met mijn familie.

Daar zat veel spanning in, vooral toen hij eenzijdig besloot om naar de ruimte te evacueren zonder de paar uur af te wachten die een piloot nodig zou hebben om Eva en Joe van hier in Colorado naar de hoofdbunker in Virginia te vliegen. Driver bood zelfs aan om ze te halen.

Vanuit het perspectief van Major had het geen zin om de 8000 mensen op de evacuatielijst van Virginia te riskeren voor twee mensen die er *niet* op stonden. Dat begrijp ik. Ik had alleen het gevoel dat hij nooit echt moeite deed om *mijn* kant te zien.

Het was niet dat ik dacht dat ik een speciale behandeling verdiende of dat mijn familie objectief gezien belangrijker was dan die van iemand anders. De enige reden dat *iemand* wist wat Zola van plan was met de tweede detonatie was omdat *ik* zo hard had gevochten om de waarschuwing van het station naar beneden te krijgen.

En de enige reden waarom ik de wil en de kracht had om zo hard te vechten? De hoop op hereniging met mijn familie. Dus toen ze

binnen handbereik waren en alleen de arbitraire beslissingen van Major me ervan weerhielden om ze te bereiken, denk ik dat iedereen boos zou zijn geweest.

Ik ben vooral blij dat hij hier niet de leiding heeft. Elana Hart, iets jonger dan Major en veel persoonlijker, lijkt een even vaste kracht maar met meer flexibiliteit.

‘Kunnen we daarmee aan de slag?’ zegt Hart, terwijl hij wegstarend van het scherm en zich richt tot de analisten en technici rond onze tafel. ‘Elke bunker die we kunnen bereiken, en houd de lijn naar de Vita live. We willen niet nog een probleem riskeren om een verbinding tot stand te brengen.’

De jonge vrouw die eerder aan het woord was en volhield dat het probleem aan de kant van de Vita lag, kijkt weer op van haar computer.

‘Elke bunker...,’ herhaalt ze, terwijl ze in gedachten verzonken aan haar onderlip trekt. ‘In het beste geval hebben we dertig minuten om de verbindingen tot stand te brengen - als iedereen beschikbaar is. Onze systemen zijn hier niet op berekend. Virginia was het centrale knooppunt voor conferenties en dat is offline sinds ze geëvacueerd zijn. We zouden veel handmatig werk moeten doen om iedereen bij elkaar te brengen.’

‘Maar je *kunt* het, Sasha?’ vraagt Hart.

De vrouw, Sasha, aarzelt even voordat ze resoluut knikt. ‘Dat kunnen we. Ik kan niet beloven dat het lukt voordat Zola bij ons terugkomt met zijn eisen, maar dan hebben we tenminste iedereen aan elkaar gekoppeld om te beslissen hoe we omgaan met wat hij ook zegt.’

‘Dank je,’ zegt Hart. ‘Major, hou ons op de hoogte van alle inkomende berichten die je ontvangt. We houden de lijn open en ons communicatieteam luistert mee, maar we onderbreken jouw toevoyer

hier nu terwijl Sasha en de anderen zich klaarmaken voor een conferentie.’

Major en Williams geven allebei een halfslachtig knikje ter bevestiging, net voordat het beeld wegvalt. Het wordt vrijwel onmiddellijk vervangen door een enorm raster van lege vierkanten dat eruitziet als iets dat je zou kunnen zien bij een normaal zakelijk videogesprek. Terwijl Sasha aan de andere kant van de tafel typt, verschijnen er locaties onder de vierkanten.

Japan, Australië, Zuid-Afrika, Brazilië...

Binnen korte tijd krijgen we input van overal waar de ERF bunkers heeft, vol zorgvuldig gekozen evacués.

Kleine en soms indirecte informatie-uitwisselingen met Japan en Australië brachten ons vooruit toen ik in Virginia was. In die tijd zou ik een arm hebben gegeven voor een gelijktijdig direct contact met elke andere bunker.

Zelfs nu geef ik de hoop nog niet op dat iemand, ergens, iets weet dat tastbaar kan helpen om onszelf te beschermen tegen wat Zola ook van plan is.

Niet weten wat hij van plan is, is echt moeilijk. In veel opzichten voelt het nog erger dan weten dat hij plannen had voor een gebeurtenis op het niveau van uitsterven met de detonatie van de hoofdloading. Natuurlijk leefden we allemaal in een constante staat van terreur. En het stoppen ervan voelde als een onmogelijke taak.

Maar met mijn familie in deze bunker en Zola’s vizier op de loer, voel ik op dit moment nog steeds terreur.

Het grote verschil is dat het stoppen van een onbekende dreiging echt onmogelijk is. Het is net als in een horrorfilm... het is vaak erger om voetstappen te horen kraken in het donker dan om de moordenaar

op je af te zien komen. In het licht weet je tenminste welke kant je op moet rennen.

Ik sta op. ‘Kun je me laten weten wanneer dit klaar is?’ vraag ik, terwijl mijn ogen van Sasha naar Hart gaan.

Sasha steekt haar duim op, ze stopt nauwelijks met haar drukke voorbereidingen.

Hart kijkt ondertussen vanuit haar stoel naar me op. ‘Natuurlijk,’ zegt ze. ‘En op dit moment, Ray... is discretie onze beste zet. Totdat we weten wat Zola wil, helpt het delen van een vaag dreigement niemand.’

‘Ik wil niet dat Eva het van iemand anders hoort,’ antwoord ik. Ik ben het helemaal eens met Hart’s punt over het vertellen aan de algemene bevolking, maar ik kan deze gedachte niet loslaten.

‘Zolang het daar maar eindigt,’ geeft Hart toe.

‘En Driver,’ zeg ik. ‘Zij zal hier zijn voor de conferentie. Major heeft zijn leven aan haar te danken, en ik ook.’

Hart knikt. Ik kan zien dat ze weet dat ik niet moeilijk wil doen. Eva *moet* het van mij horen en Driver is onze MVP, of de anderen in deze bunker dat nu begrijpen of niet.

‘We laten het je weten zodra we iets horen van Zola of zodra de conferentie klaar is,’ zegt Hart. ‘Wat het eerst is.’

Terwijl ik de deur nader, weet ik niet wat ik eerst *wil*.

Het zal allemaal afhangen van wat Zola’s eisen eigenlijk zijn, en op dit moment is er geen manier om dat te weten.

Ik probeer een pin te zetten in de op hol geslagen gedachten in mijn hoofd, omdat die instinctief tussen de ergste scenario’s doorscharrelen. Het is gemakkelijker om je op iets anders te

concentreren dan om te proberen je daar *niet* op te concentreren, dus doe ik daar bewust moeite voor.

Ignacio Zola is alleen op The Beacon.

Van dat ruimtestation vol doden tot de bodem van de oceaan vol bommen, Zola en zijn volgelingen hebben me heel wat aangedaan. Soms helemaal alleen, en soms met Driver aan mijn zijde, heb ik alles overleefd.

Ik sta nog steeds.

Dit gevecht is misschien nog niet voorbij, maar ik weet in wiens positie ik liever ben.

Want tussen de hoogopgeleide bevolking in onze tientallen ERF-bunkers en de ongelooflijk geavanceerde Vita, heb ik voor het eerst sinds het begin van de strijd een leger ter beschikking.

4

Ik stap de oorlogskamer uit en sluit de deur stevig achter me.

Er staat een ERF-beveiligder, in het bekende zilveren uniform, bij de drempel.

‘Ik waardeer uw werk, sir,’ zegt hij, meteen veel aangenamer klinkend dan zijn collega’s uit Virginia. Ik denk dat werken onder Hart in plaats van Major iets te maken heeft met zijn warmere houding.

‘Gewoon Ray,’ zeg ik tegen hem.

‘Harvey,’ glimlacht hij. ‘Als je iets nodig hebt, laat het me weten.’

Bruisend is het woord dat ik zou gebruiken voor de sfeer in de grote hal van de bunker.

Elk deel van deze bunker, behalve de even grote oorlogskamer, lijkt een verkleinde versie van wat ik gewend was in Virginia, maar de positiviteit is zeker groter.

Het is niet zo dat er een menigte voor de oorlogskamer staat om mijn vertrek af te wachten, maar iedereen draait zich om zodra ik naar buiten stap. Er klinkt gejuich en dat gaat veel te lang door, samen met applaus. De toon lijkt op het gejuich dat mensen laten horen als een kind al zijn verjaardagskaarsjes in één keer heeft uitgeblazen.

‘Wilt u dat ik u door de menigte leidt, meneer?’ vraagt Harvey. ‘Uh, sorry... *Ray*.’

Ik kijk om me heen, op zoek naar Eva. Toen ik naar de oorlogskamer werd geroepen voor wat hopelijk een positieve vergadering zou worden, zou ze Joe meenemen naar hun kamer om te spelen. Ik gok dat ze daar nog steeds zijn.

Voordat ik Harvey antwoord, steekt hij een vinger op en wijst naar rechts. ‘Ze zijn nog niet weg,’ zegt hij, waardoor ik Joe en Eva in het vizier krijg.

Eva zit op een bankje bij de muur, naast Driver. Joe lijkt blij vriendschap te sluiten met Laika, die door de tralies van zijn reiskooi zit te kletsen. Ik wist dat ze het goed met elkaar zouden kunnen vinden.

Ik bedank Harvey en ga op weg.

Iedereen is zo blij, net als ik was voordat ik Zola's videoboodschap zag. Ik forceer een glimlach als ik mensen passeer. Een paar keer moet ik mijn handpalm uitsteken en naar mijn familie gebaren als ik dichterbij kom, om beleefd de gelukwensen af te weren.

'Geef hem wat ruimte, mensen,' roept Harvey met een ferme maar niet-bedreigende stem als een groep me even tegenhoudt.

De oproep waarschuwt Eva en Driver dat ik eraan kom. Joe is veel te gefixeerd op Laika om er iets van te merken.

'Waar hebben jullie het over?' vraag ik Eva en Driver vanaf een paar passen afstand, terwijl ik een lichte toon probeer aan te houden.

Als ik bij hen ben, staat Eva meteen op. Haar uitdrukking verandert net zo snel.

'Wat er is?' vraagt ze, terwijl ze haar stem laag houdt om Joe niet te laten schrikken. Maar echt, hij is zo gefocust op Laika dat ik denk dat we zijn aandacht niet eens kunnen trekken als we het proberen.

Driver staat ook op en vormt samen met ons een hechte driehoek.

'Zola is wakker,' zucht ik.

Driver's wenkbrauwen schieten tot halverwege haar voorhoofd. *'Nu al?'*

Ik slik en forceer een knikje. 'Hij stuurde ons een videoboodschap. Hij noemde enkele details van wat we hebben gedaan, hij noemde mij bij naam en hij weet dat we nu allemaal samen zijn. Hij zei dat hij de theocietafzettingen van de Aarde niet meer nodig heeft, maar ze niet bij ons kan achterlaten. We weten nog niet wat dat betekent. Toen zei hij dat hij binnenkort zijn eisen zou sturen. We organiseren een conferentiegesprek met alle bunkers terwijl we op hem wachten. Dat

gaat over ongeveer een half uur gebeuren. Zijn eisen kunnen elk moment komen, ervoor of erna.'

Tot mijn verbazing ziet Eva er net zo ontspannen uit als voordat ik haar sprak.

'Dat is alles?' vraagt ze. 'Je ziet eruit alsof je een spook hebt gezien, Ray. Zola was nauwelijks van plan om niets te zeggen. Ik heb alles gehoord wat je hebt gedaan om hem dwars te zitten. Hij is net wakker en heeft het allemaal gezien... en zijn eerste instinct is om een vaag dreigement te uiten en wat toekomstige eisen te uiten? Mensen met een sterke positie gedragen zich niet zo. Zijn plannen op Aarde zijn in duigen gevallen en ik durf te wedden dat hij er niet op gerekend had dat wij de Vita in een baan om de Aarde zouden hebben. Het klinkt meer alsof hij je een opgenomen woedeaanval heeft gestuurd en nu koopt hij tijd om een overtuigend dreigement te bedenken.'

Ik adem langzaam uit.

Eva is nooit een '*positief om het positief zijn*' soort persoon geweest. Ze heeft ook een veel scherpere geest dan ik voor alles wat met psychologie en motivatie te maken heeft.

Ik weet zeker dat veel mensen vergeten dat ze naar deze bunker werd geëvacueerd terwijl ik op The Beacon was omdat haar *eigen* professionele vaardigheden, als internationaal erkend expert in de ontwikkeling van jonge kinderen, nuttig en belangrijk werden geacht. In feite ben ik *haar* plus één.

'Misschien heb je gelijk,' zeg ik.

Zelfs nu, zwanger in een bunker onder een verwoeste wereld, is Eva een rots in de branding.

Ze legt een zachte hand op mijn slapen en strijkt met haar vinger langs mijn haarlijn. 'Je hebt al wat schitteringen van alle stress,' grijnst ze, verwijzend naar de doorbraak van grijze haren die ik een paar dagen geleden begon op te merken. 'Zijn eisen komen wanneer ze komen. Laten we gewoon blij zijn dat we samen zijn, oké? Het werd steeds moeilijker om te blijven geloven dat we dat zouden zijn.'

Ik trek haar tegen me aan voor een lange knuffel, een gevoel dat ik meer heb gemist dan ik dacht dat iemand iets kon missen.

Over haar schouder zie ik de aangename aanblik van Joe en Laika, gelukkig onwetend van de potentieel gevaarlijke situatie waarin we ons nog steeds bevinden.

De uitdrukking van Driver, die de spanning weerspiegelt die ik voelde tot Eva's woorden mijn stemming verzachtten, is minder prettig om te zien. Ze slikt, terwijl ze mijn ogen vasthoudt.

Ze heeft geen woorden nodig om haar bezorgdheid over te brengen.

Met tegenzin begin ik te denken dat ook Eva, met al haar wijsheid en intelligentie, zalig onwetend is over met wie we te maken hebben met Ignacio Zola.

Ze was niet op het station, omringd door de dood. Ze heeft niet over de landschappen gevlogen die verwoest waren door de eerste detonatie die deze bunker haar liet overleven. Ze heeft niet gezien wat zijn bewakers in Nieuw-Zeeland deden met de Australische ERF-piloot die dapper de geheime locatie van *hun* bunker ontdekte.

Driver weet met wie we te maken hebben, en ik ook.

Daarom is mijn glimlach, als Eva en ik uit elkaar gaan, veel geforceerder dan die van haar.

'We zitten op iets meer dan vier maanden,' zegt ze terwijl ze op haar buik klopt.

'*Vier?*' herhaal ik. 'Ik ben pas *twee maanden* weg. Wanneer wist je het? Vertel me niet dat het was voordat ik wegging...? Dan was ik nooit gegaan.'

Ze schudt haar hoofd met een lichte grinnik. 'En dat had ik nooit toegelaten! Nee... natuurlijk niet. Ik had het duidelijk niet verwacht, en dan met sommige dingen die ik achteraf gezien misschien had kunnen zien, ik verwijt het de stress van al je voorbereidingen.'

'Dus *wanneer* wist je het?' vraag ik.

'Je derde dag daarboven.'

Ik weet niet hoe ik moet reageren. Ik weet tenminste hoe ik *niet* moet reageren.

Ik ga op geen enkele manier de pijnlijke gedachte in mijn hoofd delen: dat als we het een paar dagen eerder hadden geweten, ik niet naar The Beacon zou zijn gegaan om het onderzoek uit te voeren dat bewees dat theociet kon worden gebruikt - op een stabiele manier, cruciaal - om BioZol, een reeds krachtige en gemakkelijk te synthetiseren brandstof, *massaal te* verrijken.

Zola zou niet zeker hebben geweten dat hij de nieuw ontdekte afzettingen kon gebruiken om zijn waanzinnige missie naar Bayzen 108b mogelijk te maken. Hij zou ook niet tot manische actie zijn aangezet door de wetenschap dat mijn onderzoek zou worden gedeeld met de universiteit, terwijl een publiek begrip van het ongelooflijke nut van theociet zeker zou hebben geleid tot moratoria, uitstel, op opgravingen totdat talloze juridische en ecologische kwesties zouden zijn geregeld.

Kortom, de wereld zou niet in puin liggen.

Ik weet dat dit *nul* procent Eva's schuld is, ook al kan ik mezelf er niet zo gemakkelijk van overtuigen dat het niet gedeeltelijk mijn schuld is. Ik zou erg overstuur zijn geweest als ik hoorde dat ze het wist voordat ik wegging, maar ik had nooit gedacht dat dat het geval zou zijn. Ik ken haar te goed.

Maar op een andere manier weet ik niet of ik *zou moeten* klagen over het feit dat mijn werk de rol speelde die het speelde. Als het toen niet was, dan was het later wel. En als ik het niet was, dan was het wel iemand anders geweest.

Zou iemand anders het overleefd hebben om alarm te slaan over wat Zola ging doen? Ik zou niet op mezelf gewed hebben toen dit allemaal begon. En terugkijkend op de reeks gebeurtenissen die me hierheen hebben gebracht, zou ik die gok zeker niet nog eens wagen.

Deze cyclische rationalisaties worden steeds moeilijker om uit mijn hoofd te houden, ook al doen ze me geen goed. Ik zou echt een decompressieperiode kunnen gebruiken en waarschijnlijk wat tijd om

met een professional te praten om alles wat er is gebeurd te verwerken, samen met mijn tegenstrijdige interne reacties daarop.

Mensen zijn niet gemaakt voor dit soort dingen, laat staan voor de *back-to-back-to-back* escalaties die zijn gekomen sinds het allemaal begon.

‘Joe wilde je wat dingen vragen over deze bijzondere papegaai,’ zegt Eva, terwijl ze opzettelijk haar stem verheft om hem bij het gesprek te betrekken.

Het heeft tegelijkertijd het effect dat ik mijn gedachten van me afschud - niet onwelkom - en mijn aandacht op Joe richt.

‘Zoveel vragen!’ straalt hij opgewonden, terwijl hij zich even van Laika afwendt.

Voordat ik op mijn hurken ga zitten, kijk ik Harvey aan bij de deur van het oorlogskabinet. Die kan elk moment opengaan als we horen van Zola’s eisen.

Met Eva en Joe aan mijn zijde, heb ik het enige wat ik al zo lang wilde.

Maar met Zola’s hatelijke dreigementen die boven me hangen als de donkerste wolken, is het bijna onmogelijk om te genieten van het moment.

‘Het duurt niet lang meer voor we meer weten,’ fluistert Driver in mijn oor. ‘En Ray... dit is *het*. Dit is waarom je het deed - alles. Je was niet van plan om te stoppen totdat je hen had bereikt, en nu ben je hier. Maar je weet wat *ik* zei, en je weet dat ik het meende. Na wat hij gedaan heeft, stop *ik* niet voordat Zola dood is. Wat er ook voor nodig is.’

Ik hou er niet van om in Zola’s vizier te zijn.

Maar gezien de intensiteit in de ogen van Driver en de onverschrokken vastberadenheid die ze zo vaak laat zien, benijd ik Zola zeker niet dat *zij* hem in het vizier heeft...

5

Joe is een stoere kleine jongen.

Ik kan me niet voorstellen dat de nachten die hij hier in de bunker heeft doorgebracht comfortabel zijn geweest, hoe hard Eva ook haar best heeft gedaan. Ik denk dat haar zorgzame aandacht er hoogstens voor heeft kunnen zorgen dat het allemaal *draaglijk aanvoelde* - wat op zich geen geringe prestatie is.

Hij ziet er zo gelukkig uit met Laika dat je zou denken dat we thuis waren op kerstochtend.

Laika is zelf ook een taaie. Alleen geholpen door de geïmproviseerde beschermende bekleding die ik bij elkaar kon sprokkelen, overleefde hij onze verpletterende landing in de Escape Pod na een schrijnende reis vanaf het station en later een even tumultueuze terugreis vanaf de bodem van de oceaan.

Beide keren betekende hem meenemen zijn enige kans op overleven.

De neurologische ingrepen die Laika's onderzoeker op het station heeft gedaan, hebben er echter voor gezorgd dat hij geen gewone vogel is, zelfs zodanig dat hij begreep dat we ons elke keer in ernstig gevaar begaven.

Nog voordat we wisten dat de Major hem niet aan boord van de Vita zou laten gaan, vroeg Laika met klem om met Driver en mij mee te gaan op onze unieke missie om de onderzeese detonatieplaats te ontmantelen.

Natuurlijk, hij heeft een paar keer in de weg gelopen. Hij *heeft* per ongeluk mijn contactlenzen door de afvoer van het station gespoeld. En ja, hij *heeft* onhandig de laptop van Driver kapot gegooid bij de oceaan. Maar hij heeft ook mijn leven gered.

Zijn verhoogde bewustzijn en vaardigheden om gevaren waar te nemen hebben me uit een situatie gered die dodelijk zou zijn geweest

op het station, zelfs voordat we een band hadden zoals we die nu hebben. En nu zijn taalvaardigheden blijven groeien en terugkeren naar het niveau waarop we denken dat ze waren voordat een reeks schrijnende stressvolle gebeurtenissen hem belemmerde, zoals een trauma een kind in ontwikkeling kan belemmeren, denk ik dat we nog maar aan het begin staan.

Binnen een zeer korte tijd in de bunker in Virginia leerden we dat Laika een opmerkelijk niveau van patroonherkenning heeft. Visuele retentie ook.

De meest indrukwekkende demonstratie van een werkbare vaardigheid kwam toen hij liet zien dat hij betrouwbaar kan zien wanneer iemand eerlijk is. In feite is hij een levende leugendetector.

Joe is al zo lang ik me kan herinneren geobsedeerd door twee dingen: de ruimte en dieren, in die volgorde. Een pratende papegaai ontmoeten die in de ruimte heeft geleefd is duidelijk zijn idee van een droom die uitkomt. De vragen die hij me stelt laten echter zien dat zijn interesse veel dieper gaat.

Al na enkele minuten in Laika's gezelschap weet hij dat dit geen gewone vogel is.

'Is Laika de enige vogel die zo slim is?' vraagt Joe. 'Of hebben ze er meer gemaakt?'

'Ik denk niet dat ze hem *gemaakt* hebben, lieverd,' antwoordt Eva, voordat ze mij aankijkt. 'Of hebben ze dat wel?'

Ik haal mijn schouders op. 'We weten niet precies wat er gebeurd is. Er is zeker wat gen modificatie geweest. Dus dit is niet zomaar een papegaai die selectief of *eugenetisch* is gefokt en daarna heel voorzichtig is grootgebracht om zijn intelligentie te maximaliseren. Hij is heel bijzonder en voor zover we weten *is* hij uniek in zijn soort.'

Kleine Joe knikt enthousiast nog voor ik klaar ben met mijn antwoord. 'Hij is *zo* slim! Ik vroeg of hij vrienden had toen hij bij jou in de ruimte was en hij zei dat jij er was - Ray Ray - en een robot. Hij

onthoudt alles! En hij kent zoveel woorden. Hij gebruikt wel altijd dubbele namen. Ray Ray, Joe Joe. Ik weet niet waarom.'

'Het is alsof hij wil dat namen uit twee lettergrepen bestaan,' zegt Driver. 'Hij noemt me Luna en hij weet dat hij Laika is, zonder verdubbeling.'

'Wat zijn *lettergrepen*?' vraagt Joe.

Hij is een behoorlijk vroegrijp kind en soms is het moeilijk om te onthouden dat hij pas zeven is. Hij heeft een ongelooflijke aanleg voor het onthouden van feiten over dingen die hem interesseren, vooral de eerdergenoemde onderwerpen dieren en ruimte. Ik zou echt zeggen dat zijn kennis van sommige dingen dieper gaat dan die van de meeste volwassenen, maar hij heeft duidelijk nog niet het volledige inzicht. Net als Laika groeit zijn woordenschat voortdurend.

Eva demonstreert het snel, terwijl ze haar vingers gebruikt om hem te laten zien wat een lettergreep is.

Er zijn een paar dingen in Joe's korte samenvatting die me opnieuw doen beseffen dat Laika nog slimmer is dan ik al dacht.

Ten eerste had hij het niet over zijn vriend en voormalige eigenaar Leeroy Barnet, omdat die dood was tegen de tijd dat we elkaar ontmoetten en Joe specifiek vroeg naar de periode dat Laika bij mij was. Ten tweede verwacht ik niet dat hij het woord robot kent. Ik weet niet waarom Barnet hem dat zou hebben geleerd en ik denk niet dat ik het ooit hardop heb gebruikt.

Ik noemde mijn trouwe metalen metgezel altijd Bex, naar de naam van het Robex-2 model. Het feit dat Laika naar haar verwijst als een robot geeft aan dat hij de context begrijpt, maar ik denk dat het ook kan betekenen dat hij weet dat ze een object is in plaats van een wezen en dus niet de eer van een naam krijgt.

Door welke mechanismen Laika taal ook zo goed begrijpt, het zal zeker op een meer lineaire manier zijn dan wij. Zulke regels kunnen steviger in zijn hersenen verankerd zijn dan in de onze.

Of, ik weet het niet, misschien ben ik wel de rare omdat ik de robot überhaupt een naam heb gegeven.

‘Oh, hey jongens,’ zegt Eva plotseling. Ze glimlacht breed en als ik me omdraai om te zien wie er is, zie ik een vrouw met drie kinderen.

Maar niet *zomaar* drie kinderen.

Nee. Ik heb deze kinderen eerder gezien - meer dan eens - en het laatste geval staat in mijn geheugen gegrift.

Als mijn ogen naar het gezicht van hun moeder dwalen, herken ik haar ook vaag. Ik heb haar niet zo vaak gezien als de kinderen en ik zou het verband waarschijnlijk niet gelegd hebben als ik ze niet gezien had, maar het is zo duidelijk als wat.

‘Jij bent Lily’s zus,’ zeg ik. ‘De plaatsvervangend commandant van The Beacon. Toch?’

‘Ken je tante Lily?’ begint de oudere jongen.

‘Waarom spelen jullie niet even met Joe en vragen jullie niet of hij jullie zijn nieuwe vriend wil laten zien?’ vraagt de vrouw. Ze kijkt me ongemakkelijk aan, wat waarschijnlijk heel begrijpelijk is van haar kant.

Terwijl de kinderen zich rond Laika’s kooi verdringen en hij alleen maar blij kreten laat horen, gaan wij weg om buiten hun gehoorsafstand te praten.

‘Hoe wist je wie ik was?’ vraagt ze.

Ze klinkt nerveus, misschien omdat familie zijn van zo’n hooggeplaatste medewerker van ZolaCore op een moment als dit argwaan kan wekken.

Ik kende Lily echter goed en ik weet dat bijna iedereen die stierf op The Beacon net zo onwetend was van Zola’s demonische plan als ik.

‘Lily liet me veel foto’s van de kinderen zien,’ leg ik uit. ‘Eerlijk gezegd was dat zo’n beetje het enige waar we ooit over praatten in de korte tijd die we samen hadden in de kantine of als we elkaar tegenkwamen in de gangen. Ik had altijd wel nieuwe verhalen of foto’s van wat Joe aan het doen was, en Lily had me altijd wel iets nieuws te vertellen over jullie drie. Jij stond ook op een paar foto’s.’

‘Ik ben Lorien,’ zegt ze, terwijl ze een traan wegveegt. ‘Bedankt dat je me dat hebt verteld.’

Ik knik plechtig. ‘En ik weet dat dit waarschijnlijk niet helpt, maar Lily zag er vredig uit toen ik haar vond. Zoals het gegaan is, was ze op de beste plek waar ze had kunnen zijn. Ze heeft niet geleden. Oh, en *dit* is belangrijk: als ze niet zoveel om deze kinderen had gegeven, zou iedereen veel meer hebben geleden. Hun verjaardagen zijn toch in februari, mei en augustus?’

Lorien’s ogen verwijden zich. ‘Ja...’

‘Dat dacht ik al,’ zeg ik. ‘Zie je, Lily’s computersysteem was vergrendeld met een twaalfcijferig wachtwoord. Ik kwam in haar telefoon en ze had een opgeslagen wachtwoord voor iets anders dat leek op drie verjaardagen. Met dat wachtwoord kwam ik in het systeem dat me de controle gaf over The Beacon. Toegang tot de beelden van de beveiligingscamera’s, temperatuurregelingen, alles. Haar achtergrond was een foto van de kinderen, dus ik vermoedde dat dat het wachtwoord was.’

‘Wauw,’ zegt Lorien. Haar gezicht vertoont een begrijpelijke mix van emoties. ‘Dat is nog eens een verhaal om ze te vertellen als dit allemaal voorbij is en ze oud genoeg zijn om het te waarderen. Serieus, bedankt voor het vertellen. Dit is echt mooi.’

Eva voelt dat dit deel van ons gesprek voorbij is en voegt zich bij ons. ‘Lorien, waarom vertel je Ray niet wat voor werk je doet?’

Er verschijnt een glinstering in Lorien’s ogen. ‘Daarom ben ik eigenlijk gekomen. Ik ben professor in dierencommunicatiestudies, Ray. Ik heb gegevens gezien van de bunker in Virginia, van je vriendin Vicki. Deze vogel is... wel, dat hoeft ik je niet te vertellen. Maar ik heb hier een apparaat dat ons begrip van wat hem zo speciaal maakt naar een hoger niveau kan tillen. Laika voelt bijna als een ontbrekende schakel, of in ieder geval het ontbrekende stukje van een puzzel waar ik al mijn hele carrière aan werk. Zelfs als het niet allemaal van natuurlijke oorsprong is, zou de unieke werking van zijn brein en de manieren waarop het verschilt van dat van ons en dat van

andere papegaaien veel vragen kunnen beantwoorden en veel deuren kunnen openen.’

Driver, die heeft meegeluisterd, staat nu op en voegt zich ook bij ons. ‘Wat voor apparaat?’ vraagt ze.

‘Zoek niet *te* veel achter dit woord,’ kwalificeert Lorien, ‘maar het is effectief een vertaler.’

Niemand van ons zegt iets. Driver en ik werpen elkaar een verwarde blik toe.

‘Maar hij spreekt al Engels,’ zegt Driver.

‘Dit gaat meer over het vertalen van gedachten en gedachtepatronen,’ legt Lorien uit. ‘Het is voornamelijk gebruikt bij primaten en ik heb het persoonlijk nooit benadrukt als de doorbraak die sommige onderzoekers denken dat het is. Het laat ons echt zien wat er in de hersenen van het dier gebeurt tijdens vocale communicatie, en voor *Laika* denk ik dat dat opmerkelijk verhelderend zal zijn.’

Al snel raak ik erg gesteld op Lorien. Ze lijkt nauwelijks ouder dan ik, *misschien* bijna 40, maar de manier waarop ze zelf spreekt als ze het over haar vakgebied heeft, doet me erg denken aan een aantal oudere collega’s die ik door de jaren heen heb gekend.

Dingen gaan van *heel leuk* tot *opmerkelijk verhelderend*, afhankelijk van in welke modus ze staat.

Ze komt op mij over als iemand die zich waarschijnlijk netjes kleedt voor het werk, zelfs als niemand anders haar de hele dag zal zien. Eva is altijd zo geweest.

‘Is het invasief?’ vraag ik.

Lorien schudt meteen haar hoofd, zo vastberaden dat het lijkt alsof ze bijna beledigd is dat ik het vraag. ‘Het is een soort helm. Ik denk dat hij het wel *leuk zal vinden*, afgaande op wat Vicki’s aantekeningen zeggen over hoe hij de tests die ze uitvoerde opnam. We hebben ook een veel grotere kooi. Hij moet binnenkort vrij zijn in meer ruimte dan deze, met of zonder meer tests.’

‘Oké,’ besluit ik. ‘Je kunt doen waar hij zin in heeft.’

Lorien vraagt haar kinderen opzij te gaan en opent zo de weg naar Laika.

‘Dit is Lorien,’ vertel ik hem. ‘Ze wil met je spelen en wat testjes doen. Zoals Vicki deed. Herinner je je Vicki nog?’

‘Squawk! Laika vindt Vicki leuk. Waar... *is* Vicki?’

‘Ongelooflijk,’ mompelt Lorien. ‘Het is zoals ze zei... een echt gesprek.’

‘Vicki is er nu niet,’ zeg ik tegen Laika. ‘Lorien neemt je mee naar een leuke nieuwe kamer. Oké?’

‘Ray Ray gaat met Laika mee?’

‘Nu even niet, vriend,’ antwoord ik.

‘Luna mee met Laika?’ vraagt hij, terwijl hij zich tot Driver wendt. ‘Laika veilig bij Luna.’

‘Gewoon *opmerkelijk*,’ zegt Lorien tegen zichzelf.

‘Ik moet bij Ray blijven, kereltje,’ zegt Driver. ‘Maar Laika is wel veilig bij Lorien. Zij is ook onze vriendin.’

‘Lorien nieuw,’ ketst Laika terug. Zijn poging om *Lorien* te zeggen komt eruit als een zeer merkwaardig Lor-yen, maar het is meer dan duidelijk genoeg. Dat geldt ook voor de andere helft van zijn zin, met één woord - *nieuw* - dat aangeeft dat hij aarzelt om bij iemand te blijven die hij nog niet kent.

‘Je bent veilig bij *mij*, Laika,’ zegt Joe opgewonden.

‘Ja. Squawk. Veilig bij Joe Joel!’

Joe draait zich terug naar mij en Eva. Of, om eerlijk te zijn, recht naar Eva. ‘Mag ik met hem mee?’

‘Natuurlijk, als Lorien het goed vindt,’ antwoordt Eva. Ze kent haar duidelijk vrij goed, omdat ze al wist wat voor werk ze deed, en het lijkt erop dat Joe al vrienden heeft gemaakt met de kinderen.

‘We gaan allemaal,’ zegt Lorien tegen hen. ‘Mijn lab is niet ver, Eva weet waar,’ zegt ze dan tegen mij, terwijl ze tot Laika’s vreugde de kooi oppakt.

‘Lorien vindt Laika lief?’ vraagt hij. ‘Laika *brave jongen*.’

Lorien grinnikt als ze vertrekken.

‘Zij en haar man zijn geweldig geweest voor Joe,’ zegt Eva. ‘Godsgeschenken, dat tweetal. Hij is blij dat hij met de kinderen kan spelen.’

‘Waar is de echtgenoot?’ vraag ik.

Eva wijst terug naar de oorlogskamer, waar ik Harvey de bewaker zie zwaaien als hij ons ziet kijken.

‘Twee van de beveiligers van deze bunker hebben hun evacuatievlucht niet gehaald,’ zegt Eva. ‘Harvey is dakdekker van beroep, maar hij heeft veel bijbaantjes gehad in de beveiliging. Ik denk dat dat er waarschijnlijk toe heeft bijgedragen dat ze op de lijst zijn gekomen en dat betaalt zich nu uit. Er *werken* hier niet veel mensen echt, maar hij staat tien uur per dag voor de deur.’

‘Het is een kleine wereld hier beneden,’ mijmer ik, nadenkend over alle sociale connecties die ik de afgelopen paar minuten heb gemaakt.

‘Maar goed,’ gaat Eva verder, terwijl ze duidelijk van toon verandert. ‘Ik wil erbij zijn als jullie de volgende vergadering hebben. Het is moeilijk om hierbuiten op een verslag te wachten. Als we beslissingen moeten nemen, moeten we dat samen doen.’

‘Het kan er behoorlijk ruig aan toe gaan,’ adviseert Driver haar. ‘Alles wordt open en bloot besproken en veel is grimmig.’

‘Zo is de hele situatie,’ reageert Eva.

Driver haalt haar schouders op. Ze zorgde er duidelijk alleen voor dat Eva wist wat ze kon verwachten, in plaats van dat ze haar probeerde om te praten.

Ik maak me niet al te veel zorgen over wat Eva zou kunnen zien of horen. Ze is sterk en heeft een academische achtergrond die haar aan veel dingen heeft blootgesteld, en ik kan het niet oneens zijn met haar opmerking dat we als koppel beslissingen moeten gaan nemen.

Als er iets grotesks op het scherm komt, zoals de video uit Nieuw-Zeeland waar ik niet naar kon kijken, *zal* ik met klem voorstellen dat we allebei weggaan, aangezien Eva’s omstandigheden voor haar te veel stress is af te raden.